

Něco pěkného o prapůvodní podstatě

litterate.cz/neco-pekneho-o-prapuvodni-podstate

Alef Nula

20 prosince, 2022

—~—

V pradávných, velmi dávných dobách, kdy ještě věřil lid i knížata, že hvězdy visí na železných skobách a zem je jako koláč placatá, žil jeden blogger... ale co to plácám.

Ten blogger jsem já, a v oněch dobách, téměř na den před osmi lety, se mi o vlastním webu ani nesnilo a měl jsem blog na ... – ale ono na tom vlastně nezáleží. Podstatné je, že jako vždy a na každém blogovacím webu, i tam se věci posouvaly zásadně od desíti k pěti; to je vlastnost, kterou všechny takové a podobné stránky mají společnou.

Měl jsem tenkrát pocit, že stížností na poměry prostě musím začít, proto ty úvodní, dnes už bezvýznamné zmínky o editoru; ale o ně ve skutečnosti vůbec nešlo.

Píše se rok 2014, někdy koncem prosince:

—~—

Něco pěkného o prapůvodní podstatě bych si opravdu přečetl rád, ale budu si to muset napsat sám. – Až někdy; dnes to určitě nebude.

Chtěl jsem, ale nevyšlo to – uznejte: od té doby, co jsem psal poslední text, zase změnili editor, to nikomu náladu nepřidá. – Editor *vypadá* líp, ale *funguje* hůř: například nikde nevidím tlačítko, kterým bych změnil barvu písma. Ne že bych to někdy použil, *ale míval jsem tu možnost*. – A tak je to tady se vším, žádný důvod k radosti.

Možná si teď řeknete – no jo, Alef byl vždycky staromilec a teď už i dědkovatí, ta nechuť přijmout nové věci – jako třeba editor nebo evropskou tento, no... unii – o tom jasně vypovídá. Jo, možná máte pravdu; mimochodem, všimli jste si toho? Lidi by rádi žili věčně, ale být starej, to nechce nikdo. Strach ze stáří je – jak vidíme všude kolem v civilizovaný společnosti – daleko silnější, než touha po životě věčném. Dá se to pochopit; stáří máme většinou na dohled včetně drásavých detailů, kdežto o životě věčném slycháme jen vzdáleně a z pofiderní reklamy. Něco jako v tom obnošeném fóru, proč policajti chodí na hlídku ve třech: jeden umí číst, druhý psát, a třetí? Ten zná někoho, kdo umí telefonovat.

Policajti, to je moje oblíbený téma, to jsem trochu odbočil. Chtěl jsem říct, že mysl civilizovanýho člověka se zaobírá převážně strachem ze stáří a když už obcuje s myšlenkami stran života věčného, činí tak jen občas a s cudností celibátníka – takže, holentkové, čím si mysl naplníte, toho se vám taky dostane.

Když už jsme u toho stáří, tak předhazovat starším lidem, že se nechtějí učit nové věci, to není dobrá volenka; člověk má právo být občas unavenej. – Myslíte, že ne? Sledujte: při desátým, ba i při dvacátým kliku je vám ještě hej, ale když jich máte za sebou padesát, už to není taková legrace, že? To už se hlásí únava o slovo. Podobně, když se učíte nový Windows potřetí, popátý, po desátý, a coby student to máte jako zábavu, je vám hej. Ale když potřebujete udělat práci, potřebujete ji udělat rychle, dobře, a pryč od ní k něčemu dalšímu, co nepočká – hned vás přejdou roupy a každou další verzi systému a spol. proklejete do horoucích pekel. Místo toho, abyste rychle vyřídili svou věc, budete muset zabrzdit a učit se něco, co jste se před tím učili už asi stokrát; a když se to teď naučíte znovu – jinak

– po stoprvé, dosáhnete – *možná* – ohromujícího výsledku: věci budou fungovat *skoro* tak, jak předtím. – Říká se tomu *pokrok*, jestli to nevíte. A když zažijete *pokrok* mockrát, unaví vás to – na to vemte jed. Zatoužíte po odpočinku a po návratu k prapůvodní podstatě.

Ale abyste nemysleli, že si jenom stěžuju a brblám – je spousta důvodů k radosti. Sledujte: přečkali jsme zimní slunovrat a než Morana potáhne ke všem čertům, snad si stihneme i trochu zalyžovat, aspoň na umělém sněhu. Taky jsme trochu povyrostli: v posledním dopise Ježíškovi jsme napsali, že má jistě starostí nad hlavu a ať jde hlavně za malýma dětma; my velcí, co je nám osm let a víc, mu ulehčíme a v tý věci ho zastoupíme a dárky si dáme mezi sebou navzájem. Nejstarší – babička – místo něho zacinká zvonečkem a dárky budou úplně jako od Ježíška. – A taky že byly, na to vemte jed.

Když už jsme u toho Ježíška, tak vám řeknu, jaký je to v ráji. Kdyby vám někdo tvrdil něco jiného, tak mu nevěřte – já to mám z první ruky, jsem tam zhruba obden. Budete spát na zemi, budou do vás kopat, a s peřinou moc nepočítejte. – Nevěříte?

Noc v ráji začne konstatováním, že dneska se půjde spát pod tátovu peřinu; je tam totiž teplo, *a hlavně*: zdají se tam nejkrásnější sny. To samo o sobě je jedno z nejvyšších vyznamenání, jaký můžete coby táta dostat, ale to je teprve začátek. Pak se musí vyprávět pohádka na dobrou noc, která končí usnutím vypravěče, jenž je záhy následován posluchačem. Posluchač – vlastně malá posluchačka a majitelka táty – se vrtí, a nejen že tátu použije jako plyšového medvěda na přitulení, ale ještě ho stihne kopat do břicha, vzít loktem do krku a pěstí do oka, sebrat tátovi peřinu a vystrčit ho z postele skoro na zem, to všechno ve spaní. Má to – kromě jiného – dvě výhody: máma se v klidu vyspí a táta je šťasten. – Dejte na mě: jestli je vůbec někde nějaký ráj, nemůže to tam být lepší.

Cože? Jo, že jsem začal a nedořekl o prapůvodní podstatě? Snad někdy příště; teď jsem průlezka, houpačka, hrazda, trampolína, plyšák, kůň Jurášek, král, macecha, loupežník, preceptor, štolba i princ a nevyčerpatelný zdroj pohádek na dobrou noc.

Rozumějte: jednou budu mít vnoučata a s treninkem je nutný začít v dostatečným předstihu. Prapůvodní podstata musí počkat.

—∞—